BİRİNCİ BÖLÜM

1
AV ALANI

Kasvetli, fırtınalı bir bahar öğleden sonrasıydı. Londra kenti, eski Kuzey Denizi'nin kurumuş yatağı boyunca, küçük bir madenci kasabasını kovalıyordu.

Londra, geçmişteki o mutlu günlerinde böylesi küçük bir av için kılını bile kıpırdatmazdı. Büyük Mobil Kent bir zamanlar, kuzeyde Buz Diyarı'nın en ücra köşelerinden güneyde Akdeniz kıyılarına dek gezinip, bundan çok daha büyük yerleşmeleri avlayarak geçirirdi günlerini. Ne var ki, son zamanlarda av bulmak iyiden iyiye zorlaşmış, daha büyük bazı kentler Londra'ya iştahla bakar olmuştu. O ise on yıldır, Tarihçiler Loncası'nın bir zamanlar Britanya Adası olduğunu söylediği, batının nemli ve dağlık bir bölgesinde pusuya yatmış, kendinden büyük kentlerden saklanıyordu. Bölgenin nemli tepelerinde kurulu tarım kasabaları ve durağan yerleşim alanları dışında hiçbir şey yememişti bu on yıl boyunca. Neyse ki sonunda, Belediye Başkanı, Londra'nın, kara köprüsünden geçerek Büyük Av Alanı'na dönme

zamanının geldiğine karar vermişti.

Yüksek izleme kulelerindeki gözcüler madenci kasabayı fark ettiğinde, Londra kara köprüsünü daha yeni yarılamıştı. Kasaba otuz iki kilometre ötede tuz tabakalarını kemiriyordu. Londra halkına göre bu, tanrıların bir işaretiydi. Belediye Başkanı bile (O ne tanrılara ne de işaretlere inanırdı) bunun doğuya doğru yolculukta iyi bir başlangıç olduğunu düşünüp, kovalamanın başlaması için emir verdi.

Madenci kasaba yaklaşan tehlikeyi görüp kaçmaya çabaladıysa da, Londra'nın altındaki devasa tırtıllı paletler giderek artan bir hızla dönmeye başlamıştı artık. Çok geçmeden kent, sıcak bir kovalamaca içinde gümbürdeyerek ilerliyordu. Bir düğün pastası gibi yedi kattan oluşan, hareketli metal dağın alt katmanları motor dumanına boğulmuşsa da, zengin villaları üst güvertelerde pırıl pırıl parlıyor; en tepede, çorak topraktan altı yüz metre yüksekte de Aziz Paul Katedrali'nin altın haçı ışıldıyordu.

Tom, kovalama başladığında Londra Müzesi'nin Doğa Tarihi bölümü sergilerini temizlemekteydi. Metal zeminden gelen tanıdık sarsıntıyı hissettiği an başını işinden kaldırdı. Galerinin çatısından aşağıya sarkan balina ve yunus modelleri, asılı oldukları kabloların ucunda hafif gıcırtılarla ileri geri sallanıyordu.

Hiç korkmadı. On beş yıllık yaşamının tamamını Londra'da geçirmiş, şehrin hareket etmesine alışmıştı. Yön değiştirip hızlanmakta olduklarını anladı. Baştan aşağı heyecanla ürperdi: Her Londralı'nın paylaştığı, eski av coşkusuydu bu. Görünürde bir av olmalıydı! Fırça ve toz bezlerini bırakıp elini duvara dayadı. Aşağıda Ayrıştırma Bölümü'ndeki makine dairelerinden dalga dalga yükselen titreşimi hissetti. Evet, buydu... Tom'un, kemiklerinin içinde kocaman bir davul çalınıyormuşçasına hissettiği bu şey, yedek motorların derinden gelen nabzıydı: *Güm, güm, güm*.

Galerinin sonundaki kapı savrularak açıldı ve Chudleigh Pomeroy hışımla içeri daldı. Peruğu çarpılmıştı, toparlak yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Quirke aşkına, bu da ne?" diye bağırdı. Eksenleri çevresinde dönen balinalara ve sanki uzun süreli tutsaklıklarından silkinip yeniden kanatlanmaya hazırlanırcasına camekânlarında titreyip sarsılan, doldurulmuş kuşlara aptal aptal bakıyordu. "Çırak Natsworthy! Burada neler oluyor?"

"Bu bir kovalama, efendim," dedi Tom. Tarihçiler Loncası Asbaşkanı'nın yıllardır Londra'da yaşadığı halde nabız atışını tanıyamamasına şaşırmıştı. "İyi bir av herhalde," diye açıkladı. "Yedek motorların hepsini çalıştırmışlar. Bu, yıllardır ilk kez oluyor. Belki de Londra'nın şansı dönmüştür!"

"Hıh!" diye burnundan soludu Pomeroy, motor sesleriyle uyum içinde titreyip sarsılan camekânlara yüzünü buruşturarak baktı. Pomeroy'un başının üstünde, binlerce yıl önce soyu tükenen mavi balina adındaki hayvanın bir modeli vardı. Müzenin bu en büyük modeli, asılı olduğu kablo bir salıncakmış gibi, öne arkaya gidip geliyordu. "Belki

olabilir, Natsworthy," dedi. "Mühendisler Loncası bu binaya adam gibi bir amortisör sistemi kurmalıydı. Buradaki örneklerin bazısı çok narindir. Sarsıntı onlar için iyi değil. Hiç iyi değil." Uzun siyah cüppesinin kıvrımları arasından kirli bir mendil çıkarıp yüzünü sildi.

"Efendim, gözlem platformuna inip, kovalamayı yarım saatliğine izleyebilir miyim?" diye sordu Tom. "Böylesi yıllardır görülmedi de..."

Pomeroy hayretle bakakaldı. "Elbette hayır, Çırak! Bu korkunç kovalama yüzünden kalkan şu toza bak! Sergilerin hepsinin baştan aşağı yeniden temizlenmesi ve herhangi bir zarar olup olmadığının denetlenmesi gerekiyor."

"Ah, ama bu haksızlık!" diye sızlandı Tom. "Koca galerinin tozunu almayı daha yeni bitirdim!"

O anda hata yaptığını anladı. Yaşlı Chudleigh Pomeroy, Lonca'nın diğer üyeleri kadar kötü biri olmasa da, bir Üçüncü Sınıf Çırak'ın ona karşılık vermesinden hiç hoşlanmazdı. Bedenini iyice dikleştirerek (gerçi boyuyla eni arasında pek fark yoktu) öyle sert baktı ki, adamın gür kaşlarının arasındaki Lonca işareti görünmez oldu. "*Yaşam* haksızlıklarla doludur, Natsworthy," diye gürledi. "Bir daha küstahlık edecek olursan, bu kovalama sona erdiğinde kendini Ayrıştırma görevinde bulursun!"

Üçüncü Sınıf Çıraklar'ın yerine getirmesi gereken onca korkunç görevin arasında, Tom'un en nefret ettiği, Ayrıştırma Bölümü'nde çalışmaktı. Sesini çıkarmadan başını eğdi, gözlerini Müze Müdürü'nün cilalanmış çizmelerinin burnuna dikti.

"Sana saat yediye kadar çalışacağın söylendiğine göre, sen de yediye kadar *çalışacaksın,*" diye lafını sürdürdü Pomeroy. "Ben de diğer müdürlerle bu korkunç, berbat sarsıntıyı görüşeceğim..."

Söylene söylene, hızla çıkıp gitti. Tom, onun gidişini izledikten sonra yerden temizlik malzemesini aldı ve mutsuz bir halde işe koyuldu. Başka zaman olsa, temizlik yapmaktan gocunmazdı, özellikle de sevimli ama postları güve yeniğiyle delik deşik hayvanların ve kocaman mavi gülümsemeli, mavi balinanın bulunduğu bu galeride. Ne zaman sıkılsa, kurduğu düşlerden birine sığınıverirdi: Güzel kızları hava korsanlarının elinden ya da Londra'yı Mobillik Karşıtları Birliği'nden kurtarıp, sonsuza dek mutlu yaşayan bir kahraman olurdu. Oysa şu anda, kentin geri kalanı, yıllardır ilk kez yaşanan doludizgin bir kovalamanın tadını çıkarırken, o nasıl düş kurabilirdi?

Yirmi dakika kadar bekledi ama Chudleigh Pomeroy geri dönmedi. Galeride Tom'dan başka kimse yoktu. Günlerden çarşambaydı; bu da müzenin halka kapalı, üst düzey Lonca üyelerinin, Birinci ve İkinci Sınıf Çıraklar'ın izinli olduğu anlamına geliyordu. Neler yaşandığını görmek için on dakikalığına ortadan kaybolmasının kime ne zararı olabilirdi? İçinde temizlik malzemesinin bulunduğu çantayı yakınındaki Tibet öküzünün arkasına gizleyip, dans eden yunusların gölgeleri arasından kapıya doğru seğirtti.

Dışarıdaki koridorun argon lambaları hep birden dans ederek metal duvarları aydınlatıyorlardı. Siyah cüppeli iki Lonca üyesi yanından hızla geçerken, yaşlı Dr. Arkengarth'ın